

JELENA VUKOVIĆ

VODI
me na
VODU

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Jelena Vuković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Projekat „Literarni Onlajn Inkubator“
sprovodi Centar za omladinu
TVOJA SRBIJA, a finansira Ministarstvo
omladine i sporta Republike Srbije

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**VODI
me na
VODU**

Svaki, i najbezazleniji predmet u stanu, i dalje se igrao ehom prethodne noći. Zora se polako pretapala u jutro a sunce se izdizalo kroz džinovske grane bukve, koje bi pod pritiskom vjetra katkad pokucale o staklo prozora. Zagasitozlatne roletne na ogromnim staklenim vratima ovog jutra imale su zanimljiviju ulogu nego inače: igrale su se sjenama, sunčevim zracima i nagim tijelima, crtajući paralelne linijice po indigoplavoj posteljini i stopalima na različitim stranama kreveta.

Polako su ga, iz osvježavajućeg sna, budili prvi taktovi *You don't fool me*. Volio je prije spavanja da uključi dugačku plelistu, koja bi ga uspavala, ali i probudila. Bila je to navika iz djetinjstva, kada je shvatio da muzika utiče na njegove snove. Taktovi njegovih dragih pjesama smirivali su noćne more i najzad je mogao sklopiti oči bez brige. Vremenom se navikao na to i drugačije nije ni mogao da funkcioniše.

Još uvijek zatvorenih očiju prisjećao se prethodne noći i djevojke koju je upoznao u lokalnom pabu. Blagi osmijeh

preletio mu je preko usana, ali nije se pomjerao jer je znao da je ona još uvijek tu, na drugoj strani kreveta, a volio je da izbjegne jutarnje nevjeste susrete.

Nije izgledala kao mještanka, ali prvi zaključak ga je prevario. Kasnije, kroz priču, zaključio je da su iz istog grada. Izgledala je drugačije, nije ga privukla na prvi pogled, onako kako su ga djevojke obično privlačile. Opažio ju je zbog njene narandžasto-crvenkaste kose, koja se jasno izdvajala iz gomile crnki i plavuša. Imala je francuski profil i nije krila pjege, posute po nosu i obrazima, koje su smirivale njenu haljinu uvjeravajući da se ispod dubokog izreza na leđima krije nešto više. Bila je previše neobična da bi se razvrstala u neku od kategorija onih s kojima se oprobao. Nije krila izrazito svijetao ten usred ljeta, naprotiv – kratka zlatna haljina sa poluotkrivenim leđima još više ga je isticala, i prilično mu laskala. Nešto ga je kopkalo – prišao joj je iako nije bila ono što je zvao „svojim tipom“. Njegovi drugovi su već uveliko komentarisali rijetku pojavu u svom gradu da djevojka izađe sama, kao i njen izgled, atraktivan ali prilično neobičan za njihovu sredinu.

Intrigirala ga je i iznenađeno je hvatao sopstveni pogled kako luta po svakom dijelu njenog tijela koje ga je, omamljenog viskijem *four roses*, tihom muzikom pred fajront i zaglušujućom svjetlošću, kao magnet vuklo da joj priđe.

Dok se probijao kroz masu, polako se krećući prema šanku, razmišljao je o potencijalnim rečenicama za upoznavanje, ali nijedna mu se nije činila prikladnom. Nalaktio se na šank do nje, bez pripremljenog govora. Nekoliko sekundi ju je ćutke odmjeravao, a zatim joj naručio *mohito* koji je već pila, a sebi nove *četiri ruže*.

Koktel koji su u klubovima obično naručivale mlade djevojke, češće zbog pomodarstva nego zbog njega samoga, za nju je bio neodoljivi kubanski ugođaj za čulo ukusa. Jedan od najdražih koktela njenog dragog Hemingveja.

„Moj mojito u La Bodeguita del Medio i daikiri u Floriditi“ – stoji i danas na potpisanom citatu koji visi na zidu lokala *La Bodeguita del Medio*, na Kubi, gdje kažu da je *mohito* nastao.

Učtivo mu se zahvalila i pri pogledu na njegovo lice tanani talas nelagode joj zaveza jezik. Nije mislila da će neko prići tako brzo, pogotovo ne neko ko tako izgleda.

– Damijan – predstavio joj se, uz lagani osmjeh, koji je udubio njegove obraze u duboke, dječачke smijavice, i uz značajan pogled koji je vrlo direktno govorio da mu se ona dopada. Njegov glas imao je tihi džez kao pratnju, a djevojka pred njim bila je slaba baš na to.

– Dušica – odgovorila je prateći njegovu mimiku poput ogledala, i ne shvatajući da pogledom skida tog zgodnog mladića neodoljivog osmjeha, pravilnih crta lica i smeđe kose do ramena. Imao je dvije smijavice, ona je imala samo jednu.

– Odakle si? Nisam te ranije viđao? – pitao je pokušavajući da održi razgovor uprkos glasnoj muzici i ramenima mladih ljudi koji su se, omamljeni alkoholom, zagušljivim vazduhom i muzikom, laktali provlačeći se kroz gužvu.

– Odavde sam. Samo nisam dugo dolazila – odgovorila mu je brzo iako, kako mu se na trenutak učinilo, malo zbunjeno.

– Gdje si bila, ako smijem da pitam? – uz šeretski osmjeh čekao je odgovor.

Neobična djevojka se uozbiljila na trenutak, skrenula pogled s njegovoga lica, koje ju je prilično dekoncentrisalo, na svoje cipele i odsutno odgovorila:

– Svuda.

Neprijatna tišina spustila je gust oblak između dvoje mladih. Damijan je znao kako da ga otjera i nastavi razgovor – kako klub nije mjesto za to, nježno je spustio svoju šaku na njenu, pogledao ju je s osmjehom i učinio da se osjeti kao da je ruka toga stranca u njenu pustila na stotine malih leptirova, oni su se spustili pravo do stomaka i tu zaigrali. Tanko rumenilo joj je prelilo obraze, i izgledala je još neobičnije.

– Ajde, igray sa mnom – rekao je, ustao i ne čekajući njen odgovor povukao je za ruku sa visoke barske stolice. Bio je desetak centimetara viši od nje, iako je bila na prilično visokim štiklama. Potpuno različiti, ipak su izgledali skladno dok ju je vodio kroz gužvu, do prostora za igru, prošaranog snopovima plavih i ljubičastih reflektora što su se poigrali svjetlucavim materijalom njene haljine. Samo što su kročili na podijum, počeli su tihi taktovi nove pjesme. Stali su okrenuti jedno prema drugom, kada ga je ona, iznenađeno i radosno, jače stisnula za ruku i s osmjehom od uveta do uveta, pokušavajući da nadglasa sve glasniju muziku, oduševljeno viknula:

– Mnogo volim ovu pjesmu!

Pomalo zaprepašćen, radostan i prijatno iznenađen, viknuo je:

– Znaš ovu pjesmu? I ja je obožavam.

Niko nije znao tu pjesmu, sem djevojke koju je izabrao za ples. Stavio je njenu lijevu u svoju desnu šaku i, vodeći je za ruku, polako počeo da se kreće oko nje, gledajući

je kao dječak dugo željenu igračku i s požudom zrelog muškarca sklanjajući joj bretele pogledom, uz savršen saundtrek za momenat, *Pan within*. Izgledao je kao nevaljali Petar Pan: dovoljno dječak da mu se prepustiš i sve mu vjeruješ i dovoljno muškarac da pred njim padneš na koljena.

Obavio je ruku oko njenog struka primaknuvši je jednim grubim pokretom uz svoje tijelo, gledajući pravo u njene krupne, srneće oči. Oboma su se topli žmarci spuštali naniže, u stomak, dok su plesali polako, približenih lica, gledajući se oči u oči, kao da se dugo znaju. Pjesma je stala, on je ovlaš dodirnuo njene usne svojim, isprovociran njenim tijelom koje je na njegovo djelovalo poput magneta.

Postoje ti trenuci kada se s požudom nađemo oči u oči. Tada se svaka djevojčica koju čuvamo u sebi pretvori u zavodljivu ženu. I to nema veze s tim koliko ste smjerni na ulici, u razgovoru sa komšijom ili u bilo kom dijelu vaše svakodnevice. To nema veze ni sa tim koliko ste na početku ovog dana bili smjerni u sopstvenom srcu. Svi u sebi imamo skrivenu strast koja jedva čeka da bude probuđena, i to je daleko od sramnog, to je jedan od blagoslova koje je naša vrsta dobila od svoga postanka.

Njena koža bila je čista, bijela i mekana, a kosa svileni, i mirisala na mlijeko i med. Ovlaš je dodirivao njenu bradu, a onda je okrenuo k sebi, odvaživši se da je ovog puta poljubi. Trenutak kada usne žude jedne za drugima, kada se naelektrišu u prvom dodiru, produžio je na još jedan, a onda je dugačkim nježnim poljupcem prosuo strast njenim žilama, što se sada, predugo sklupčana ispod pupka, mladim omamljenim tijelima rasplamtavala

poput plamena kad zahvati hartiju. Odmakao je svoje usne naglo, u trenutku kad je njena strast bila na vrhuncu. Njene usne jurnuše na njegove kao što gladna životinja ide za hranom, a on se igrao i izmicao. Onda ju je grubo uhvatio za kosu i slatku borbu začinio poljupcem. Postali su svjesni da su na javnom mjestu tek kada su čuli da je neko iz gužve uzviknuo: „Uzmite sobu!“

Povukao ju je za ruku i krenuli su prema izlazu, prošavši pored stola njegovih drugova, koji su sada činili pravu gomilu testosterona. To ga je malo ljutilo, a nije ga se previše ticalo, a njegova partnerka u zločinu bila je opijena parfemom muškarca ispred sebe, njegovim usnama, najmanje *mojitom*, i nije marila.

Zaustavili su prvi taksi.

– Kod tebe – rekla je, zapanjeno slušajući sopstvene riječi, okrećući glavu u stranu, na nekoliko sekundi, dok se talas crvenila koje joj je prekrilo lice ne povuče, i sjedajući pozadi; njegova ruka brzo je stresla sve sumnje s njenog koljena.

– Londonska 3 – rekao je taksisti i prstima koje je penjao sve više, nastavio je igru s podijuma.

Sredovječni taksista, sijed oko ušiju, gledao je u retrovizor kao prosjak u izlog sa svježim pecivom. Dvoje mladih ljudi na zadnjem sjedištu nisu to ni primjetili.

Bila je to noć vijeka, ako je život vijek. Tačno je znala šta radi, sigurna u sebe, u svoje tijelo; bila je predivna pod njegovim prstima.

Slike u Damijanovoj glavi naglo su stale kada je osjetio da se krevet iza njegovih leđa pomjera. Ustajala je. Pravio se da spava dok je i dalje slušao njene pokrete, nesvjestan da je prestao da diše. Tkanina je ispuštala skoro nečujan

zvuk dok se brzim pokretima oblačila. Cipele je uzela u ruku, ali jedna je ispala. Nekoliko trenutaka mrtve tišine, vjerovatno se uplašila da ga je probudila, a onda je čuo njene lagane korake, kao da hoda na prstima, pa ju je kada je osjetio da je prošla ispred njega, pogledao kroz trepavice. Bila je okrenuta leđima, u haljini od sinoć, sa dugom vatrenom kosom koja joj se u talasima slivala niz leđa. Išla je na prstima da ne bi pravila buku. Imala je mala, ženstvena stopala, sa tamnim lakom na noktima. Polako je zatvorila vrata za sobom, a on je otvorio oči. U trenutku je zažalio što je nije zaustavio, ali ostao je u krevetu.

Dušica je stajala u ulazu njegove zgrade, i dalje držeći cipele u ruci, i pozvala taksi. Odlično je znala ovaj dio grada, ali ubitačne štikle, haljina za večer i razmazana šminka ipak nisu bili primjereni ranim jutarnjim satima. Bilo je hladno, ali nije joj se žurilo. Njena koža mirisala je na prethodnu noć, kroz glavu su joj proletale slike, a usne su se iskrivile u blag osmijeh.

Nije izašla s namjerom da nađe partnera. Naime, prvi put je izašla sama, i samo iz želje da svoju garsonjericu zamijeni prostorom sa mnogo ljudi. Bilo bi u redu i da je samo uživala u gužvi i životu oko sebe, ali ono što je dobila nije bilo nimalo loše. Iz misli ju je prenuo taksi koji je stao ispred ulaza.

– Kuda? – upitao ju je taksista odmjeravajući njeno vitko tijelo dok je vozio u rikverc kako bi okrenuo vozilo.

Zbog pogleda ovog čovjeka stomakom joj je prostrujao osjećaj nelagode i straha. Bila je svjesna svog neadekvatnog izgleda, i njegovih mogućih zaključaka. Crte toga lica nisu bile najdobroćudnije, i poželjela je da se okrene i vrati se barem do hodnika. Ipak, stajala je u mjestu i dalje, ne

odajući svoje osjećaje nijednim pokretom niti izrazom lica. Taksista je stao čekajući da uđe kada je iza sebe čula muški glas, kako se obraća vozaču:

– Gospodine, ona ipak ostaje.

Okrenula se i zapanjeno ugledala momka s kojim je provela noć. Čitala je dok je Damijan pružao nešto novca taksisti, i dok ovaj nije otišao. Zatim se obratio njoj:

– Pretpostavio sam da nisi daleko stigla u toj odjeći – njegove riječi bile su praćene osmijehom koji ju je iznova obarao s nogu. Muškarci ne moraju da brinu o tome kako izgledaju ujutru. Glavom joj je protutnjila misao da vjerovatno izgleda kao klovn s tom razmazanom šminikom za izlazak, i naglo je spustila glavu. Hladni jutarnji vjetar učinio je da joj tijelom prođe primjetan drhtaj, i on je pozva unutra.

– Hvala ti, ali krenula sam – zastala je, zbunjena njegovim prisustvom i crtama lica koje su na jutarnjoj svjetlosti bile jasnije nego sinoć. Previše privlačne a istovremeno, poput magneta istih polova, odbijale su njen pogled, stvarajući sladak bol u stomaku.

– Dobro, nisam krenula s ovim taksistom baš zbog odjeće, bilo mi je neprijatno, ali pozvaću nekog drugog – glas joj je podrhtavao, baš kao i koljena na ledenom vazduhu, i blago crvenilo joj preli obraze.

– Nema šanse da te pustim, ajde unutra, ovdje je hladno. Daću ti da obučeš nešto udobnije, pa onda možeš da ideš ako želiš – bio je nepokolebljiv, i zadovoljan što je ipak sišao. Sad ju je vidio bez alkohola, dima, reflektora i mraka, a bila je jednako lijepa. U haljini za večer, bosa, skoro bez šminke i neuredne kose, bila je neodoljiva. Želio je da doručkuje s njom.

Lift je bio pokvaren, ali to i nije bio problem: njegov se stan nalazio na drugom spratu. Sada je sve bilo drugačije: crvenilo joj je neumoljivo palilo obraze, pogled bio zakovan za patos. Nije bilo alkohola da je opusti, čak ni muzike, a i jutro je nekako uvijek drugačije od noći. Ujutru nema šminke, ni maski, ni uloga.

Dušice, sad si samo ti tu – pomislila je. Nema ni zavodnice ni djevojke koju nije briga za protokole. Jutarnja svjetlost te razotkrije do kostiju.

Ponovo je bila u stanu iz kog se išunjala samo dvadesetak minuta ranije. Sada je imala vremena da obrati pažnju na sitnice, na uredno poslagane cipele u hodniku, na žutu, čistu, novu kuhinju, na mnoštvo začina poslaganih na drvenoj polici ofarbanoj takođe u žuto. Za većinu imena na tim kutijicama nikada nije čula, mora da mu je kuvanje hobi. Svidjelo joj se to. Postoji izreka da ljubav na usta ulazi, i tu se obično misli na muška usta. U stvarnom životu je možda zaista tako – nahrani muškarca i osvojićes ga – ali sa ženama je sigurno tako, žene padaju na virtuoze u kuhinji.

Tiho ga je upitala gdje se nalazi toalet.

– Na kraju hodnika, prva vrata desno – odgovorio je rukom načinivši putanju u vazduhu.

Sjela je na ve-ce šolju, ali iako je imala osjećaj da će joj bešika pući, nije mogla da se isprazni. Cijelo njeno tijelo bilo je nervozno i ukočeno. Nije joj bilo prijatno, nije željela da se upozna sa njim, nije imala predstave šta da mu kaže o sebi. Pročitala je deklaraciju sa paste za brijanje, pa zaklopila oči i opustila sve mišiće, od lica do stopala. Sjedjela je tako nekoliko trenutaka i napokon uspjela da se ispiški. Jedan teret manje.

Prišla je lavabou da opere ruke i podigla pogled na svoj odraz u ogledalu. Iznenadila se onim što je vidjela: šminka je bila minimalno razmazana, neuredna kosa odavala je utisak kao da baš tako i treba da izgleda. Pitala se kako to posle onakve noći, i osjećaj lakog strujnog udara preletje joj od grudi ka preponama, a osmijeh, nalik onome dok je čekala taksi na ulazu njegove zgrade, preli joj lice. Ponovo je obratila pažnju na svoje oči, sasvim se približivši ogledalu.

Izgleda da zaista vrijedi dati dobre pare za maskaru – pomislila je, a onda primjetila blesavi osmijeh na svojim usnama. To je samo seks – reče sama sebi uozbiljivši se i krenuvši prema kuhinji. Ipak, dok je prolazila kroz hodnik, rojevi misli neprekidno su joj napadali glavu. Pa šta onda još uvijek radiš ovdje? – pitala se.

Njegov duboki glas prenuo ju je iz tih neugodnih nasrtaja.

– Obuci ovo – rekao je, ne sklanjajući blagi osmijeh s usana. – Siguran sam da nije baš tvoja veličina, ali to je najudobnije što imam.

U rukama je držao sivu plišanu trenerku i duks sa kapuljačom.

– Možeš da se istuširaš, ima tople vode, bojler je uključen. Evo ti i peškir, ostalo ćeš naći u kupatilu.

Govorio je nonšalantno, kao da se ne obraća djevojci koju je upoznao prošle noći već kao da se dugo znaju. Ona je bez riječi uzela peškir i trenerku i vratila se u kupatilo. Nije joj bilo prijatno, lakše je kada se sve završi tamo gdje je i počelo, bez upoznavanja i zajedničkih jutara.

U kuhinju se vratila svježa, istuširana, u njenoj trenerci, koja joj je bila baš ogromna, ali u toj odjeći joj je na jutarnjoj svjetlosti bilo mnogo prijatnije.

– Hvala ti – obratila mu se. – Vratću ti trenerku čim dođem do nekih svojih stvari, u toku dana.

Primjetio je nelagodu na njenome licu, niz jezik mu kliznu misao da se ne stidi prethodne noći, ali ju je na vrijeme zaustavio. Nije htio da situaciju pravi još neprijatnijom. Zato se nasmijao i pokazao joj barsku stolicu za malim šankom u svojoj kuhinji.

– Sjedi tu, a ja ću da nam napravim doručak. Pssst – odmah je prekinuo njen pokušaj da kaže bilo šta. – Ne puštam te bez doručka. Bilo bi ti žao da ne probaš moje palačinke.

Bila je začuđena njegovim opuštenim osmjehom, ali i svojom ukočenošću. Ipak, grčevi su polako nestajali iz njenih udova i lica, kako su minuti prolazili, uz lagani džez i miris tijesta koje je rumenilo na tiganju.

Zabavljao se znalčki prevrćući tijesto u vazduhu, i kao da je tačno znao kada treba da je pogleda i uhvati njene zjenice kako lutaju po njegovom tijelu, rumenilo koje joj preliva obraze i svjetlucavi pogled koji pokušava da pobjegne neprimjećen.

Sa žute drvene police spustio je džem od drenjina.

– Ovo je moja omiljena stvar za filovanje. Slobodno reci ako želiš nešto drugo, ali možeš i da probaš najbolju palačinku na svijetu, samo dozvoli.

Nalaktio se na šank čekajući njen odgovor, s nestašnim osmjehom na usnama.

– Naravno da želim da probam najbolju palačinku na svijetu – uzvratila mu je osmjehom. – Ali požuri, jako sam gladna, a to mnogo dobro miriše. Dobro se snalaziš u kuhinji – primjetila je kako su joj se glasne žice umirile

i osjetila olakšanje; anksioznost je skoro nestala, bila je već znatno opuštenija.

Bio je zadovoljan njenim odgovorom i krenuo da tijesto filuje jarkocrvenim džemom, koji je izgledao više kao izgnječeni plodovi. Savio je palačinku u trougao i radosno gurnuo tanjir ka njoj. Posle prvog zalogaja radoznalo je iščekivao znake na njenome licu, i bio više nego zadovoljan njima. Bila je oduševljena ukusom. Zaista divan početak savršenog jutra: miris, ukus, dobra muzika i dvoje mladih koji pokušavaju da saznaju nešto više jedno o drugom.

Sjedjela je u maloj, moderno i veselo opremljenoj kuhinji, u stanu muškarca kog je upoznala prethodne noći. U trenerci muškarca kog je upoznala prethodne noći. Spremio joj je doručak koji je bio nešto najukusnije što je probala u posljednje vrijeme. A on, njega je htjela da zapamti. Visok, široka ramena i izvježbano tijelo, lijepo lice i smeđa kosa do iznad ramena, kao kontrast najsvjetlijim plavim očima koje je ikada vidjela.

Nikada se nije usudila ni da pomisli da bi se neko ko tako izgleda mogao zainteresovati za nju.

Tokom doručka saznala je gotovo sve o njemu. Radi u hitnoj pomoći, ima mnogo posla i hronično je umoran. Posao nije dobro plaćen, ali ga voli i ni ne razmišlja o tome da ga napusti. Ipak, nešto je sasvim drugo između svoja četiri zida – pisac. Radi na svojoj „prvoj pravoj“ knjizi.

– Moraću svojoj glavnoj junjakinji ofarbatu kosu u riđe – rekao je kasnije, simpatično se osmjehujući.

Roditelje je izgubio kao beba, ali sjeća se divnog djetinjstva provedenog uz tetku sa kojom je živio do svoje

osamnaeste godine, a onda se preselio u stan svojih roditelja, koji je do tada tetka izdavala i tim novcem ga školovala. Bio je dobar dečko, poslije te velike tragedije, nagrađen lijepim životom kojim je prilično zadovoljan. Mnogo radi ali zna i da uživa, dane ne uzima zdravo za gotovo.

– Ne sjećam se svojih roditelja, ali kada vidim njihove fotografije, sjećanja koja sigurno postoje u mojoj podsvjesti, zatitraju, i radostan sam. Slušao sam mnogo o njima. Bili su divni ljudi. Pametni, zaljubljeni, srećni. Ipak, nikada nisam zastajkivao pitajući se šta bi bilo da se nije desilo sve to što jeste. Mislim da me je to i spaslo, a i tetka mi je mnogo pomogla u tome, pružajući mi ljubav i život kakav bi pružila svojoj djeci, da ih je imala. Druga djeca imala su majku i oca, ja sam imao tetku koja je odradila fantastičan posao, bila mi i majka i otac. Druga djeca su imala probleme u kući – govorio je – imali su očeve ili majke pored kojih su bili sasvim sami; meni se to sa mojom Minom, tako mi se tetka zove, nikada nije desilo.

Posmatrala je njegove oči zagledane u slike koje su mu prolazile mislima, slike svega o čemu je govorio, i njegove usne izvijene u topao poluosmijeh, podgrijan sjećanjima. Bilo joj je drago što je ostala. Razmišljala je kako je sreća relativna stvar i kako nikako ne može biti ograničena na posebne pojmove ili posebne situacije. Koliko života ima, toliko je i različitih radosti.

– To je to. Nisu bitni nazivi, titule, bitna je ljubav. Gdje je tetka sada? – pitala ga je naslanjajući laktove na drvenu ploču šanka, pomno očekujući njegov odgovor.

– Ona je, čim sam ja počeo da radim, otišla u penziju. Penziju koristi kako bi putovala. Trenutno je u Iraku.

Mnogo je pametna žena. Želi ostatak svog života da živi u istini, u znanju, u učenju.

– Divno, zaista. Stvarno si imao sreće sa njom, znaš?
– odgovorila mu je zamišljeno.

– Znam.

Divan je – mislila je upijajući riječ po riječ njegove priče, istovremeno pregledajući ploče na polici pored. Primjetio je da su joj prsti zastali kraj *The Smits*.

– Da pustim tu? – pitao je.

Klimnula je glavom u znak odobravanja, skoro omdijana pomalo napetom ali prijatnom energijom koja ih je povezivala.

Ploča se zavrtjela, kao kakvom magijom minulog vremena, uz topao ritam *To die by your side is a wonderful way to die*.

Posmatrao ju je uočivši da je jako zamišljena, kao da na trenutke odlazi ko zna gdje, a onda se vrati, pogleda ga i nasmije se.

Otišla je do stočića na kojem je stajala stona lampa i nekoliko iskucanih listova hartije A4 formata. Činilo se to kao hrpa nekakvih poema. Podigla je glavu prema njemu i prije nego što je i pitala, odgovorio je, klimnuvši glavom. Uzela je list sa vrha gomile.

– Tvoje? – pitala je pokazujući na hartiju u svojoj ruci.

– Da, upravo napisano.

– Uvijek sam željela da doručkujem sa piscem – rekla je tiho, posmatrajući slova na papiru.

– Bila mi je čast – nasmijao se, sklanjajući tanjire i escajg u sudoperu.

Sjela je na mali indigoplavi tabure, naslonivši laktove na koljena, i krenula da čita.

Htjela je da na ovom putovanju
Vodimo ljubav u četiri zida
Govorila je da više nismo djeca
I da je ovo postalo ozbiljno
A ja sam se bunio
Jer zašto stavljati omču oko vrata
Zašto nazivati raznim imenima
Ono što je ljubav
Tih dana je skupljala kosu
I kao iluzionista ju je zadržavala
Olovkom
Ej olovkom
I kupila je mušemu za nekakav drveni
Stočić koji smo našli prethodnog dana
Probuđen poljupcima duž kičme
Ali to je bilo dok sam još imao kičmu
Vidio sam je u našem novom stanu
Obavijenu mirisom kafe
Breskvin sok curio je niz njenu bradu
Vodili smo ljubav dugo
U sopstvenom stanu ej
Na toplom drvenom patosu
Sa sopstvenim stočićem
Sve dok peškiri ispod nje nisu bili
Sasvim mokri
I njeni prsti na mom potiljku sasvim mirni
Prešutni rastanak ostao je da visi u vazduhu
Čak i kada sam zastao mnogo ulica dalje
Kada sam joj pisao pjesmu dok mi je druga
Slična njoj
Jer svaka je slična
Ljubila ramena i šaputala
Vagabundo

Posmatrala je tekst nekoliko trenutaka, a onda je podigla pogled ka njemu i shvatila da je on sve vrijeme posmatra, čekajući reakciju na svoje riječi.

Posmatrao je njene zenice kako prelaze sa stiha na stih. Njene usne kako, poluotvorene, zaboravljaju da ispuste dah. A sada je podigla pogled i tiho, s oduševljenjem rekla:

– Ovo je više nego dobro. Nadam se da to znaš.

– Hvala – odgovorio je nasmijavši se s olakšanjem.

– Mnogo mi se dopada. Divno je, Damijane. Dogodilo se? – pitala je, i dalje zagledana u riječi na svojim koljenima.

– Dogodilo se mnogo puta.

– Stvarno misliš da je svaka ista?

– Ne, to je pjesnička sloboda – odgovorio je odmahujući glavom.

– Dobro je, inače bi zvučao poput očajne udavače – rekla je smijući se. – Da li si nekada volio? – pitala ga je posmatrajući njegove oči, tražeći u njima pravi odgovor.

– Volim svaki dan.

– Ne tako – odmahнула je glavom, nezadovoljna odgovorom.

Ćutao je. Prišla mu je i spustila svoje usne na njegove. Onda je uzela svoj kaput sa naslona i ležerno ga prebacila preko ramena.

Prešla je pogledom preko polica sa knjigama: *Stepski vuk*, *Demijan*, *Sidarta*, *Igra staklenih perli*.

– Voliš Hesea? – pitala je namještajući kapuljaču na trenerci ispod kaputa.

– Volim. To su one knjige koje nosim u džepu i u njih pobjegnem kada zagusti.

– 'Ta ja nisam htio ništa drugo, nego da pokušam proživjeti ono što je samo od sebe htjelo da izbija iz mene' – rekla je, i dalje popravljajući kapuljaču.

Demijan ju je posmatrao iznenađeno, pronasavši na njenim usnama znak prepoznavanja. Nije gledala u njega, ali on je sasvim intenzivno osjećao preklapanje, ukrštanje puteva i znanja na tim putevima, kao da je to najobičnija stvar na ovom svijetu. Jer jeste.

– Pokušavaš li to da me zaljubiš u sebe? – pitao je.

– Ti si već zaljubljen.

U filmskom jutru nema ničega lošeg, čak i ako bi bilo odsanjano ili sklopljeno od laži krojenih po njenim snovima, jer to je bilo samo jedno jutro – mislila je sjedeći na zadnjem sjedištu taksija, premotavajući događaje.

O sebi nije otkrila mnogo toga. Dok ju je ispraćao, uzela je njegov broj telefona uz obećanje za koje je znala da ga neće ispuniti, dok ga je prebacivala preko usana:

– Ja ću se javiti tebi.

* * *

U širokoj pamučnoj majici s izbledjelim natpisom *California* i kosom uvijenom u peškir, Dušica je četkicom miješala zelenu i plavu temperu i nanosila je na talase. Nije smatrala da dobro slika, ali uživala je u tome, bilo je prilično opuštajuće. Nije imala pretenzije da ikada izloži svoje radove, niti da naslika išta fenomenalno – prosto je uživala u bojama i u njihovom nanošenju. Posljednje tri godine nanosila ih je bez reda, nije se trudila da naslika oblike, samo je pokušavala da na papir prenese stvari koje su vrile u njoj.

Uživala je u svojoj terapiji bojama, dodatno nagrađena zracima sunca što su joj milovali ramena.

To je bilo prilično brzo – mislila je dok se prisjećala noći i jutra koje je bilo iza nje.

Živjela je kao podstanarka u jednoj prostoriji s malim kupatilom, ali ona je od toga napravila pravi mali raj. Kutak u kom se osjećala najljepše, dom. Parket bez tepiha, samo parče tkanine bačeno kraj vrata, u sredini krevet na rasklapanje, koji je uveče služio za spavanje a preko dana bi se pretvarao u kauč, stočić, stoličice, u uglu štafelaj. Pored njega radni sto, s ogromnim policama iznad, punim knjiga. Voljela je dobre knjige. Stare knjige. Njihov miris. Imala je malu ali zavidnu kolekciju. Ne veliki, ali prepun ormar i dva kofera puna garderobe. Cijeli prostor ispod kreveta bio je ispunjen cipelama. Paravanom, sa druge strane kreveta, bili su odvojeni osnovni kuhinjski elementi. Vrlo malo kupatilo sa lavaboom, tuš-kabinom, veš mašinom i ve-ce šoljom.

Njen cijeli životni prostor bio je tek malo veći od sobe mladića sa kojim je provela noć, ali ona ga je obožavala i nije tražila ništa veće, mada za veće nije ni imala novca. Još uvijek je živjela od ušteđevine koju je spremila prije nego što je otišla iz roditeljske kuće, i znala da će ubrzo morati da nađe posao jer joj nije još mnogo ostalo. Mora se strpiti do ponedjeljka, kada ima zakazana dva intervjuja za posao prevodioca s ruskog jezika, u lokalnim turističkim agencijama. Studirala je ruski jezik i književnost dvije godine, a onda je zamrzla predavanja i osamostalila se s namjerom da studije nastavi sljedeće godine, a do tada da stane na svoje noge. Odselila se na drugu stranu grada, dovoljno daleko da ne viđa nikoga koga je znala, osim

kada to zaželi. Nije imalo smisla ići dalje, svejedno ne bi pobjegla od sebe.

Proljeće je tih dana polako predavalo kormilo u ruke ljeta. Grad je oživio, gotovo preko noći zelena je buknila u parkovima i drvoredima. Turisti su poput mušica zujali gradom, radoznalo posmatrajući svaku sitnicu oko sebe, praveći gužvu na ulicama i šetalištima. More je zamirisalo i zasvjetlucalo na suncu čiji su zraci svakog trenutka bivali sve sjajnije i jači.

Posmatrala je svoj grad kao da ga vidi prvi put. Prolazila je uskim uličicama, između zgrada sa starim fasadama, sa čijih je prozora visila mirišljava posteljina. Hodajući polako, uživajući u ulozi turiste u svom gradu, ugledala je bijelo mače pred svojim stopalima. Podigla ga je i smjestila njegovo tjelašce u svoju šaku. Izgledalo je kao sniježna kugla.

– Gdje ti je mama? – pitala je tihim i tankim glasom, kao da će je tako lakše razumjeti, privijajući ga na svoju kožu između ramena i vrata, osjećajući njegovo nježno krzno.

Damijan je tog ljetnjeg popodneva sa prijateljima pratio dugo očekivani derbi, ali bi mu s vremena na vrijeme promakla kroz glavu neobična kosa i mliječna nježna koža. Prošlo je skoro nedelju dana a ona se nije javila. Nije ostavila ni broj ni adresu. Nije bilo ni ešarpe, slučajno prebačene preko stolice, ni minduše pored kreveta, ali mali tragovi noktiju na vratu potvrđivali su da je bila tu. To veče jeste bilo nalik svim prijašnjim, ali ona to je radila drugačije, kao da se odavno znaju.

Nije glumila, osjetio je njene mišiće, vidio je kako joj crvenilo preliva obraze i kako joj se prsti grče. Zidovi njegove sobe i dalje su šaputali ehom njenih nježnih

uzdaha. Vodio je ljubav sa nepoznatom djevojkom. Bio je sjajan osjećaj doživjeti nešto tako intenzivno sa nekim koga ne poznaje. Bez obećanja, obaveza; ko zna, možda je čar u tome da je nikada više ne vidi, mada mu je ova pomisao pobudila žalost. Zaboga, djevojka je posle odličnog seksa citirala Hesea.

Drugovi su primjetili njegovu odsutnost, ali nisu komentarisali, dijelom jer su imali osjećaj da Damijanu nije do priče, a dijelom jer je utakmica bila previše važna da bi se pričalo o bilo čemu drugom.

Na drugom kraju grada, koji je živio svojim uobičajeno brzim tempom, Dušica je razgovarala sa svojom dugogodišnjom prijateljicom, pijuckajući produženi espresso, dok joj je njen novi drugar mirno ležao na krilu. Bio joj je potreban mali predah, ali i ohrabrenje pred sutrašnje intervjuje. Biljana je bila njena jedina preostala prijateljica. Druže se već osam godina i, iako su se u poslednje vrijeme rjeđe viđale, i dalje su bile jako bliske. Dušica je jutros jedva čekala da se nađu na kafi jer je napokon ona imala da ispriča nešto interesantno, ne teško, i sasvim *ljudsko*.

– Napokon si malo izašla, hvala bogu. Baš mi je drago, vidiš, biće bolje – udubljena u razgovor, mehanički tresući višak pepela sa cigarete i ozbiljnog izraza lica, govorila je Biljana.

– Da, čini mi se da jeste malo bolje. Ne mogu da vjerujem da sam čak izašla sa tim momkom iz kluba, i da se sve završilo kod njega. A onda se desilo da sam zaista uživala. Mislila sam da to nikada neću moći.

– Ej, neću to da slušam, naravno da možeš, vidiš i sama. Pričamo o momku, napredujemo. Samo nemoj sada da posustaneš. Žao mi je što me nisi pozvala da izađemo

zajedno – nisi sama, to moraš da znaš. Ali drago mi je da si upoznala nekog novog. Kad planiraš da mu se javiš? – upitala je kroz vragolast osmijeh.

– Biljo, ja sam u haosu i ne mogu nikoga da pustim unutra dok potpuno ne počistim za sobom. To veče jeste bilo predivno, ja zaista nikada ranije nisam doživjela takvo. On je prelijep. Kada mi je prišao, nisam mogla da vjerujem da mi prilazi neko ko tako izgleda. Zamalo se nisam okrenula da vidim da li neko stoji pored mene. Nisam spremna. Nisam spremna za kafu ni sa kim drugim osim s tobom, a ne za vezu s nepoznatim muškarcem. Nas dvije ovdje pričamo o vezi, konstruišemo priče, a sve na osnovu jednog običnog seksa. Treba mi još malo vremena.

– Da je običan, baš i nisam sigurna. Ja se s onim mojim trudim dva mjeseca, jurimo moj orgazam ali nikako da ga stignemo, a ti – odmah. Šalu na stranu, poštujem tvoj izbor, ali ne možeš još dugo da čekaš: tebi ljudi trebaju. Prošlo je već previše vremena, to i sama znaš, ne moram da te podsjećam.

– Osjetim mučninu u stomaku svaki put kad pomislim na to koliko je prošlo. Ponekad se plašim da ću se probuditi i znati da više nema vremena. Uh, neću da plačem sada – rukama je mahala pred svojim licem, kao da će to spriječiti suze da skliznu s rubova kapaka.

Biljana je ćutala i posmatrala tu dragu osobu kako se lomi, tu, pred njom, a ne zna kako da joj pomogne. Riječi jesu oružje koje je često vrlo ubojito, ali ponekad nema smisla govoriti. Onda je ugledala mače koje je naglo ustalo i prednjim šapicama krenulo ka Dušičinom vratu. Lice njene prijateljice se ozarilo: mali Čarli je za nju bio poput lijeka.

Prijateljice su se rastale a Dušica je svratila u supermarket u blizini svoje zgrade. Rafovi prepuni nebitnih stvari, koji su u velikom prostoru tvorili pravi lavirint, učinili su da skrene misli sa svojih problema. Uzela je korpu i krenula da uzme nekoliko stvari. U stvari, tumarala je među policama ni ne primjećujući šta se na njima nalazi.

Prokletstvo – pomislila je. Opet se gubim.

Našla je raf na kom su stajale čokolade i ugledavši onu sabrusnicama, ubacila ju je u korpu.

Spustila je torbu čim je ušla u sobu i obučena se bacila na krevet. Ležala je na leđima i gledala u prazno. Osjetila je krzno na svojoj podlaktici i pogledala u mače koje ju je posmatralo kao da razumije šta se događa. Kao da je razumjelo da pomoć traži od praznog prostora, praznim pogledom, koji se razlivao po kutovima sobe. Suze su joj potekle niz lice, a jecaji se otrgnuli iz grla i preplavili prostoriju. Nije mogla da se zaustavi, a nije ni željela. Nadala se da će ovoga puta s tim suzama isteći još nešto. Legla je na bok, obgrlila svoja presavijena koljena i plakala sve dok nije osjetila oštar bol u sljepoočnicama. Podigla je glavu s jastuka i ugledala Čarlija na drugom kraju sobe, kako pokušava da se popne na zavjesu. Ustala je polako, podupirući se rukama, pronašla plastičnu zdjelicu, napunila je mlijekom pa u to nadrobila sredinu hljeba.

– Kupiću ti sutra hranu za mace – rekla je, ali Čarli nije mnogo mario. Zagnjurio je blijedoroze njuškicu u zdjelicu i jezikom hvatao gutljaj po gutljaj. Dušica je legla na bok, posmatrajući ga sve dok je nije uhvatio san.

Kad se probudila, mrak je bio već odavno pao. Osjetila je vlažan i hladan jastuk na licu. Nije razmišljala, samo je njena podsvjest razočarano vrištala da sa suzama nije ništa

otišlo, ni ovoga puta. Uprkos tome što je spavala satima, ustala je i usporenim hodom dohvatila ćebe s ormara, obučena se vratila na neraspremljen kauč i ponovo utonula u san.

Jutro je kroz rupice na roletnama polako uvodilo nov dan i prostoriju obasjavalo tankim snopovima svjetlosti. Dušica nije voljela roletne – sada su bile spuštene jedino zbog komaraca jer nije mogla da zatvori prozor, bilo je previše vruće. Roletne bi zamračile sobu i jutro je ne bi postepeno budilo, pa se osjećala kao da se budi umorna, u pogrešno vrijeme. Isključila je iritantni zvuk alarma dok joj nije potpuno probio bubne opne. Jedno vrijeme je za alarm postavljala svoje najdraže pjesme, ali kada je vidjela da tako postepeno postaju nepodnošljive, zauzela se za njih i počela da se budi običnim melodijama koje je telefon nudio.

Pokušala je da otvori oči tek kada je mobilni zazvonio. Bila je to Biljana:

– Dobro jutro, ja samo da provjerim da li si budna; stigla sam na posao i sjetih se da ti intervju počinje za manje od dva sata – zvučala je raspoloženo i osjećala se težnja da to raspoloženje prenese na Dušicu.

– Da, sad sam se probudila. Ostavila sam roletne spuštene, osjećam se kao da uopšte nisam spavala – teško joj je odgovarala, još uvijek ležeći u krevetu. U sebi je rekla: Gospode, ponovo sam zaspala obučena, moram i da se istuširam.

– Biljo, moram da se istuširam, zovem te posle intervjua, i hvala ti.

– Ne zezaj s tim hvala. Srećno, ljubim te.

– Hvala, i ja tebe.

Naglo je ustala, pa se vratila u sjedeći položaj jer joj se zavrtjelo u glavi. Poslije nekoliko sekundi ustala je ponovo i podigla roletne. Svjetlost je ušla u sobu i obasjala je kao da se sve vrijeme borila samo za to; vazduh je bio topao, ali svjež, a mali vrpaci odljepršali su s njenoga prozora na onaj preko puta. Bijela krznena loptica pravila je osmice oko njenih nogu. Preplavio ju je osjećaj da će sve biti u redu.

Osjećala se dobro jer je Biljana mislila na nju, a činilo joj se da je Čarli unio nekakvu novu radost u njenu sobu. Izmamio bi joj osmjeh svojim umiljavanjem, koliko god da joj je u tom trenutku teško. Skinula je odjeću i bacila je na pranje, pa otišla pod tuš.

Pogledala je svoje lice u ogledalu. Bilo joj je strano tako blijedo, bez crvenih obraza koji su za nju bili karakteristični. Činilo joj se da joj kosa izgleda neuredno, da je preduga, izlomljena, i u sada već ispranoj narandžastoj boji.

– Ko me je tjerao da se farbam u narandžasto, jebo te – izgovorila je naglas. Najednom, ta narandžasta vrišteća griva učinila joj je kao velika prepreka svemu.

Napravila je Čarliju isti obrok kao prethodne noći, a onda otvorila ormar, izvukla trenerku, nazula patike za trčanje i otrčala do frizerskog salona, dvije ulice dalje. Uletjela je unutra i kao da joj život od toga zavisi, uznemirenim i molećivim glasom uzviknula:

– Sonja, molim te, treba mi brzo šišanje i feniranje. Molim te, ubaci me, imam razgovor za posao za sat i po.

– Draga, sjedi, sreća tvoja da imam slobodan termin. Sinoć kasno sam dobila poruku od Goce, učiteljice, da otkazuje farbanje. Jesi li dobro? Dugo te nisam vidjela – začuđeno ju je zasula pitanjima sitna simpatična djevojka

sa kojom je Dušica nekada znala da popije kafu, i koja je godinama bila njena frizerka.

– Dobro sam, samo, molim te, požuri. Moram što prije da pođem. Samo šišaj i provuci četkom.

– Polako, ne izgledaš mi dobro. Brzo ću, ali hoću posle da javiš kako je bilo, važi?

– Važi.

– Kako ćemo?

– Ravno, do iznad ramena, paž.

– Jesi li sigurna? – Sonja je bila zaprepašćena. Bila je sentimentalna kada je u pitanju duga kosa. Toliko su se trudile da poraste i kada se to napokon desilo, izašle su i proslavile toplom čokoladom.

– Jesam, molim te. Sijeci. Sigurna sam. Malo manje tereta će dobro doći.

– Ej, razmisli dobro.

– Sonja! Molim te. Šišaj, žurim.

– U redu, ali previše mi je žao – govorila je posmatrajući tu divlju talasastu kosu. Ništa joj nije bilo jasno, ali na licu u ogledalu vidjela je samo odlučnost. – Sjedi ovdje na pranje.

Dušica je sjela na stolicu ispred malog lavaboa za pranje kose i naslonila glavu.

– Je li dobra voda?

– Jeste – odgovorila je i sklopila oči, prepustivši se temeljnoj masaži kože glave koju je obožavala. Kada je Sonja završila s pranjem i uvila joj kosu u peškir, premjestila se do stolice za šišanje, ispred velikog ogledala. Boja joj se vratila u obraze, ali oči su i dalje izgledale daleko i prazno.

Makaze su brzo odstranile tešku mokru kosu i njoj se učini kao da je nekoliko kilograma lakša. Nije joj bilo

žao velikih pramenova na pločicama pored stolice, dok je Sonja zapanjeno piljila u njih. Ide na poslovni sastanak i treba joj paž, transformacija, osjećaj lakoće i slobode. Kažu da kada žena mijenja svoj život, mijenja frizuru. Dušica je zaista željela da svoj promjeni.

Sveže isfenirane kose, skraćene do iznad ramena, trčala je prema garsonjeri. Čarli ju je dočekao na vratima, zadovoljno se umiljavajući. Pitala se da li može da ga zadrži sada kada se ne osjeća dobro. Mače joj je predenjem odgovorilo potvrdno. Moraće da mu kupi hranu danas, sjetila se. Otvorila je ormar i pogledom tražila nešto što bi moglo biti prikladno za poslovni sastanak, ali što je duže gledala, više joj se činilo da takvo nešto neće naći. Pogledala je na sat, ostalo je četrdesetak minuta.

Sranje – pomislila je i pozvala taksi. Biće pred zgradom za pet, najviše sedam minuta. Uzela je bež kapri pantalone sa visokim strukom i falticama, košulju boje breskve, bež blejzer i bež cipele na štiklu. Nije bila kombinacija da odlepiš, ali nije imala ni vremena ni želju za takvom. Najradije bi se vratila u krevet, i osjećala ogromnu potrebu da uradi baš to, ali znala je da sebi ne može dopustiti taj luksuz, zato se brzo obukla, oprala zube i uzela mentol bombonu.

Zaključavala je vrata kada je čula da je taksista stigao i da svira. U autu je nanijela podlogu, malo pudera u kamenu, maskaru i mat ruž boje mesa. Taksista je ostao uskraćen za jedan jutarnji razgovor, ali dobio je prilično velik bakšiš jer je Dušica žurila i svaka sekunda joj se činila kao minut.

Kupila je bež cipele prije dvije godine i ovo je tek drugi put da ih nosi – zaboravila je koliko su neudobne. Pogledala je na sat: jedanaest minuta do početka sastanka.